

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 7C/71/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8213209632
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2019:8213209632.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, proti žalovaným: X/ E. J., W.. XX.XX.XXXX, F. V. XX, XXX XX V. a X/ R. L., W.. XX.XX.XXXX, F. Q. XXX, XXX XX Q., o zaplatenie 2 098,07 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamietá.

II. Žalovaným v 1. a 2 rade priznáva voči žalobcovi 100% nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

III. Združeniu - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“ priznáva voči žalobcovi 100% nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenom Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) dňa 27.11.2013 sa žalobca domáhal voči žalovanej a žalovanému (spolu ďalej len „žalovaní“), aby mu spoločne a nerozdielne zaplatili sumu 2 098,07 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1 960,48 Eur od 21.03.2012 do zaplatenia a úhrady trov konania.

2. Žalobca svoj žalobný návrh odôvodnil na tom skutkovom základe, že jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa, a.s. uzavrel so žalovanými dňa 20.10.2004 úverovú zmluvu č. 0451627072 (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý cit. „spotrebný úver na čokoľvek“ v sume 100 000,- Sk (t.j. 3 319,39 Eur), za úrokovú sadzbu 12,85 % ročne, pričom žalovaní sa zaviazali úver splatiť formou pravidelných mesačných splátok s dátumom splatnosti poslednej mesačnej splátky k 20.03.2012. Vzhľadom na to, že žalovaní neplnili svoj záväzok voči právnemu predchodcovi žalobcu, nespĺnili si svoje povinnosti z úverovej zmluvy, dostali sa do omeškania s vrátením nesplatennej časti istiny poskytnutého úveru v sume 1 960,48 Eur, nesplatených zmluvných úrokov z úveru vo výške 119,65 Eur a nesplatených poplatkov za správu úveru v sume 17,94 Eur.

3. Aktívnu legitímáciu na podanie žaloby si žalobca odvodzuje od zmluvy o postúpení pohľadávky z 28.03.2013, na základe ktorej pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa a.s. ako postupca postúpil pohľadávku voči žalovaným žalobcovi ako postupníkovi vo výške nesplatennej sumy 1 705,97 Eur, pričom postúpenie pohľadávky boli žalovaným písomne oznámené.

4. K žalobe boli pripojené: úverová zmluva z 20.10.2004; „Špecifikácia odovzdanej pohľadávky“ (t.j. pravdepodobne stav pohľadávky v čase postúpenia, pozn.); list adresovaný pôvodným veriteľom

žalovaným označený ako „Oznámenie o postúpení pohľadávky“ z 05.04.2013 a doručienka o doručení tohto „Oznámenia o postúpení pohľadávky“ žalovanému.

5. Žaloba spolu s prílohami bola na vyjadrenie doručená žalovaným do vlastných rúk 02.06.2014.

6. Podaním doručeným okresnému súdu 11.06.2014 bolo okresnému súdu oznámené, že Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľov „POS“ vstupuje do konania na strane žalovaných.

7. Podaním doručeným okresnému súdu 12.06.2014 žalobca na výzvu súdu upresnil špecifikáciu žalovanej pohľadávky v sume 2 098,07 Eur s tým, že táto suma predstavuje neuhradenú časť úveru poskytnutého pôvodným veriteľom žalovaným na základe úverovej zmluvy s tým, že pohľadávka 2 098,07 Eur pozostáva z neuhradenej časti úveru vo výške 1960,48 Eur, z nesplatených riadnych úrokov vo výške 119,65 Eur a z nesplatených poplatkov za správu úveru v sume 17,94 Eur. Na preukázanie platobnej disciplíny žalovaných s uvedeným úverom žalobca predložil kompletný položkovitý výpis obrátov na úverovej zmluve s tým, že žalovaní sa zaviazali poskytnutý úver v sume 100 000,- Sk (t.j. 3 319,39 Eur) splácať v 89. pravidelných mesačných splátkach so stanovenou výškou splátky po 58,09 Eur s dátumom splatnosti vždy k 20-tému dňu príslušného kalendárneho mesiaca s dátumom splatnosti prvej splátky 20.11.2004 a poslednej splátky 20.03.2012. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že právny predchodca žalobcu zúčtoval konečný stav zostatku úveru k 30.09.2011 s tým, že zostatok úveru k tomuto dňu predstavoval sumu 1 960,48 Eur, ktorá suma pozostávala z nesplateného istiny úveru a riadnych úrokov, vyčíslených za obdobie od uzavretia zmluvy, t.j. od 20.10.2004 do 30.09.2011, teda do tohto zúčtovania a z poplatkov vyčíslených takisto od uzavretia úverovej zmluvy od 20.10.2004 do 30.09.2011. Čo sa týka úrokov vo výške 119,65 Eur, tieto predstavujú riadne úroky za obdobie od 01.10.2011 do prirodzenej konečnej splatnosti úveru, t.j. do 20.03.2012. Nezaplatené poplatky úveru vo výške 17,94 Eur predstavujú poplatky za správu úveru za obdobie od 01.10.2011 do prirodzenej konečnej splatnosti úveru, t.j. do 20.03.2012. K tomuto podaniu žalobcu boli pripojené: „výpis z obrátov na úverovej zmluve č. 0451627072“; zmluva o postúpení pohľadávok č. 0329/2013/CE z 28.03.2013; výpisy z úverového účtu žalovanej za obdobia od 01.01.1990 do 31.12.2008 a od 01.01.2009 do 15.10.2011.

8. Podaním doručeným okresnému súdu 16.06.2014 sa k žalobe vyjadril žalovaný s tým, že neuznáva nárok žalobcu voči svojej osobe a tento v celom rozsahu považuje za nedôvodný pretože, on úverovú zmluvu č. 0451627072 nikdy nepodpísal a teda namieta nedostatok pasívnej legitímácie na svojej strane. Uvádza, že spomínaná úverová zmluva bola uzavretá 20.10.2004, kedy žil v manželskom zväzku so žalovanou, avšak ich manželstvo bolo rozvedené 06.12.2007. Žalovaný namieta, že jeho podpis na úverovej zmluve bol sfaľšovaný, nepatrí mu, preto žiada žalobu vo vzťahu k svojej osobe zamietnuť.

9. Podaním doručeným okresnému súdu 14.07.2014 Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľov „POS“ (ďalej len „Združenie“) opätovne oznamuje svoj vstup do konania na strane žalovaných a podaním doručeným okresnému súdu 18.08.2014 sa Združenie vyjadrilo k sporu s tým, že v úverová zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými podlieha režimu Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Združenie v prvom rade poukázalo, že v čl. IV, bode 5 úverovej zmluvy je uvedené, že cit.: „... dlžník a veriteľ sa dohodli, že RPMN je 14,21 %, pričom je vypočítaná z hodnoty celkových nákladov dlžníka spojených s úverom a výšky poskytnutého úveru.“ V tejto súvislosti Združenie uviedlo, že RPMN nemôže byť predmetom dohody, pretože je to zákonom stanovený výpočet s tým, že RPMN vyjadruje celkové náklady na úver a zahŕňajú aj úroky, poplatky a prípadné poistenie. Podľa Združenia by pri správnom výpočte RPMN, t.j. po zahrnutí do jej výpočtu aj poplatku z poskytnutia úveru (66,39 Eur) a mesačného poplatku za jeho správu (1,33 Eur), ktoré sumy podľa Združenia žalobca do výpočtu nezahrnul, by táto RPMN bola vo výške 15,22 % a nie v zmluve uvedených 14,21 %. V tejto spojitosti Združenie konštatovalo, že nesprávne uvedenie údajov o RPMN v úverovej zmluve Najvyšší súd SR vo svojej judikatúre a to konkrétne v rozhodnutí sp. zn. 1Sžo/106/2007 z 26.02.2008 vyhodnotil ako klamanie spotrebiteľa, ktoré má za následok neplatnosť právneho úkonu. Nesprávne uvedené RPMN je potrebné hodnotiť tak ako keby RPMN v zmluve vôbec nebola uvedená, v dôsledku čoho má byť úver bezúročný a bez poplatkov. Združenie vo svojom podaní vznieslo námietku premlčania časti úveru a to pokiaľ ide o splátky splatné pred 27.11.2010, kedy začala plynúť trojročná premlčacia doba do podania žaloby, ktorá bola podaná 27.11.2013, pričom do 27.11.2010 malo byť zaplatených 73 splátok, ktoré sú premlčané. Z uvedených dôvodov Združenie navrhuje žalobu zamietnuť

ako celok, pričom Združenie si uplatnilo nárok na náhradu trov konania a vyjadrilo vôľu, aby bolo rozhodnuté v jeho neprítomnosti.

10. Podaním doručeným okresnému súdu 20.11.2014 sa žalobca vyjadril k stanovisku Združenia, pričom spochybnil jeho vyjadrenie o tom, že v úverovej zmluve bola nesprávne uvedená RPMN s tým, že na túto argumentáciu Združenia nie je možné prihliadať, pretože z jeho vyjadrenia nie je zrejmé akým výpočtom dospel k ním uvádzanej výške RPMN 15,22%, pričom žalobca poukázal, že podľa účinného znenia zákona 258/2001 Z.z. v čase uzavretia úverovej zmluvy bol vzorec pre výpočet RPMN odlišný od v súčasnosti účinného zákona o spotrebiteľských úveroch. Taktiež konštatoval, že nie je pravdou, žeby do výpočtu RPMN jeho právny predchodca nezahrnul aj sumu poplatku za poskytnutie úveru a mesačnú sumu poplatku za jeho spravovanie s tým, že uviedol, že mesačný poplatok 40,- Sk (1,33 Eur) za správu úveru bol zahrnutý už v mesačnej splátke úveru 1 750,- Sk (58,09 Eur) tak ako aj splátka riadneho úroku, čo podľa žalobcu je preukazné aj tým, že mesačná splátka iba istiny úveru bola 1 123,59 Sk (37,30 Eur) a to podľa výpočtu - podielu sumy poskytnutého úveru a počtu splátok (100 000 : 89). Žalobca na margo uvedeného podotkol, že Združenie na výpočet RPMN zrejme použilo internetovú kalkulačku na niektorom z internetových portálov, pričom na ilustráciu, že rôzne kalkulačky na rôznych internetových portáloch poskytujú rôzne údaje, resp. rôzne výpočty, žalobca uviedol zopár takýchto výpočtov, s tým, že tieto nemožno mať za hodnoverné. Žalobca uviedol, že RPMN v úverovej zmluve jeho právneho predchodcu bola určená správne, pričom podotkol, že jeho právny predchodca je bankou, ktorá bola pod prísny dohľadom Ministerstva financií SR a NBS, preto žalobca poukázal na to, že úverová zmluva spĺňa všetky zákonné náležitosti platnej a účinnej úverovej zmluvy. Súčasne poukázal na to, že zákon č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého bola úverová zmluva uzavretá, požadoval pre platnosť tejto zmluvy, aby v nej bola iba uvedená RPMN a to bez ohľadu na to, či tento údaj RPMN bol správny alebo nesprávny s tým, že až neskorší zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch spresnil, že v prípade, ak by v úverovej zmluve bola uvedená RPMN nesprávne, v tom prípade možno úver vyhlásiť za bezúročný a bez poplatkov. Skorší zákon však takúto požiadavku neustanovoval. V súvislosti s námietkou Združenia o premlčaní žalovaného nároku žalobca poukázal na to, že úverová zmluva bola uzavretá 20.10.2004, v čase účinnosti zákona 258/2001 Z.z., pričom v tom čase sa úverová zmluva spravovala podľa Obchodného zákonníka, takže podľa žalobcu ide o absolútny obchod, ktorý sa má spravovať podľa Obchodného zákonníka, pričom poukázal, že v úverovej zmluve bola dohodnutá splatnosť tohto úveru do 20.03.2012, kedy nastala konečná splatnosť úveru, pričom uviedol, citujem „... pokiaľ teda v úverovej zmluve bolo dohodnuté splácanie v splátkach, nejedná sa o čiastkové plnenie, ale o jedno plnenie, ktorého úhrada bola dohodnutá v splátkach a preto lehotou splatnosti je lehota na splatenie celého úveru, t.j. lehota do 20.3.2012...“. Ďalej uviedol, že až 21.03.2012, kedy uplynula lehota konečnej splatnosti sa žalovaní dostali do omeškania s vrátením svojho dlhu, t.j. až od tohto okamihu mohla začať plynúť premlčacia lehota na uplatnenie si práva. Žalobca vzhľadom na uvedené považuje svoj nárok za dôvodný.

11. Podaním doručeným okresnému súdu 16.10.2015 Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa - „POS“ oznámilo, že vystupuje z konania ako účastník na podporu žalovaných.

12. Podaním doručeným okresnému súdu 16.02.2017 žalobca uviedol, že tým, že predložil listiny, ktorými bolo žalovaným oznámené postúpenie mu pohľadávky a ktoré im bolo riadne doručené (žalovaná si zásielku neprevzala v odbernej lehote, žalovanému bolo toto oznámenie riadne doručené), už týmto oznámením o postúpení pohľadávky sa riadne preukázala jeho aktívna legitímácia v spore. Súčasne žalobca uviedol, že jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa a.s., si splnil aj svoju zákonnú povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) a pred postúpením pohľadávky zaslal žalovanej výzvu na plnenie s poučením o postúpení pohľadávky, pričom túto výzvu mal žalovanej zaslať formou obyčajnej listovej zásielky, pričom na dôkaz uvedeného žalobca ako prílohu tohto podania predložil list adresovaný pôvodným veriteľom Slovenskou sporiteľňou a s. žalovanej, označený ako „Výzva“ z 28.01.2009. V súvislosti s požiadavkou preukázania doručenia tejto výzvy žalobca uviedol, že zo spisu nevyplýva spochybnenie nedoručenia tejto výzvy banky a preto podľa žalobcu nie je dôvod túto skutočnosť spochybňovať. Žalobca taktiež pripojil k podaniu aj Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s. v znení účinnom od 01.11.2010; zmluvu o postúpení pohľadávok z 28.03.2013 (všetko v nečitateľnej podobe), vrátane špecifikácie postúpenej pohľadávky.

13. Na pojednávaní konanom 29.05.2017 žalovaný v neprítomnosti žalobcu a žalovanej opätovne uviedol, že úverovú zmluvu so Slovenskou sporiteľňou a. s., ktorá je právnym titulom žalovaného nároku nepodpísal a že žalovaná (jeho bývalá manželka) už aj v minulosti podvodne uzavrela v jeho mene úverovú zmluvu so spoločnosťou Beneficial Finance, a.s., o ktorej on nemal žiadnu vedomosť a o jej uzavretí sa dozvedel, až keď mu boli doručované výzvy na uhrádzanie dlžnej sumy z tejto úverovej zmluvy s tým, že mu takisto označenou spoločnosťou bolo oznámené, že pohľadávka voči nemu a voči žalovanej bola postúpená spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. Žalovaný bol poučený, že na preukázanie svojich tvrdení je potrebné, aby predložil dôkaz. Žalovaný tiež uviedol, že mu bolo odporúčané, aby v súvislosti s podpisovaním úverových zmlúv v jeho mene žalovanou podal na ňu trestné oznámenie, on to však nechce urobiť.

14. Podaním doručeným okresnému súdu 31.07.2017 žalovaná uviedla, že ospravedlňuje svoju neúčast na pojednávaní z dôvodu jej vykonávania práce v Českej republike s tým, že súhlasí, aby vo veci bolo rozhodnuté v jej neprítomnosti.

15. Na pojednávaní konanom 03.08.2017 žalovaný trval na vypočutí žalovanej s tým, že uviedol, že o podpise spomínanej úverovej zmluvy nič nevie, pričom na otázku súdu, aby po nahliadnutí do spisu uviedol či je podpis na tejto úverovej zmluve jeho, konštatoval, citujem „... áno, je to jeho podpis, ale taký pokojne mohla napodobniť aj žalovaná...“. V súvislosti s otázkou súdu, ako vysvetlí skutočnosť, že totožnosť žalovaných pri podpise úverovej zmluvy bola overená podľa občianskych preukazov a bola podpísaná za prítomnosti riaditeľa pobočky a poradcu banky, žalovaný uviedol, že on o tom nič nevie, žiadny úver zo Slovenskej sporiteľne, a.s. nemá a ani ho nechce.

16. V podaní doručenom na výzvu okresného súdu 20.08.2018 žalobca uviedol, že žalovaní na úver doposiaľ plnili celkovo sumu 3 913,34 Eur, a to konkrétne 2 765,38 Eur v období do 31.12.2008 a sumu 1 147,96 Eur v období po 01.01.2009, čo žalobca preukázal predloženými výpismi z úverového účtu s tým, že posledné plnenie na úver bolo realizované 16.09.2010 v sume 54,81 Eur. A podaním doručeným okresnému súdu 04.07.2019 žalobca na výzvu okresného súdu, aby preukázal, či jeho právny predchodca (banka) si pred postúpením mu pohľadávky splnil povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a teda či vyzval žalovaných na plnenie s následkom upovedomenia o možnom postúpení pohľadávky inej osobe s preukázaním doručenia tejto výzvy žalovaným, žalobca opätovne predložil iba list, ktorý Slovenská sporiteľňa a. s. 28.01.2009 adresovala žalovanej a ktorý žalobca predložil aj 16.02.2017.

17. Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie ústnymi a písomnými vyjadreniami sporových strán, ako aj nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil nasledujúci skutkový stav.

18. Z úverovej zmluvy č. 0451627072 z 20.10.2004 vyplýva, že táto bola uzavretá medzi pôvodným veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovanými, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý tzv. bezúčelový spotrebný úver v sume 100 000,- Sk (t.j. 3 319,39 Eur), za zmluvnú úrokovú sadzbu 11,80 % ročne, pri RPMN 14,21 % (čl. IV. bod 5. úverovej zmluvy), s tým, že bol dojednaný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 2% z istiny poskytnutého úveru, ktorý bol splatný v deň podpisu úverovej zmluvy a bol dojednaný aj poplatok za správu úveru v sume 40,- Sk (t.j. 1,33 Eur) mesačne. Žalovaní sa zaviazali úver splácať v splátkach mesačne po 1 750,- Sk (t.j. 58,09 Eur), splatnými vždy k 20. dňu v mesiaci, s tým, že splatnosť prvej splátky bola dojednaná na 20.11.2004 a splatnosť poslednej splátky na 20.03.2012. Úver bol poskytnutý tak, že úverové prostriedky boli pripísané v prospech účtu dlžníkov, teda žalovaných.

19. Z listiny označenej ako „Špecifikácia odovzdanej pohľadávky“ vyplýva, že ide o pohľadávku na základe úverovej zmluvy č. 0451627072 z 20.10.2004, pričom poskytnutá suma úveru predstavuje 3 319,39 Eur splatnosť úveru bola dohodnutá na 20.03.2012, zostatok pohľadávky jej 2 673,23 Eur, z toho istina celkom 1 960,48 Eur, úroky celkom 694,81 Eur (z tohto riadny úrok 119,65 Eur, UOZ 136,34 Eur, UONZ 438,82 Eur), poplatky 17,94 Eur, takže príslušenstvo celkom tvorí sumu 712,75 Eur.

20. Listom označeným ako „Oznámenie o postúpení pohľadávky“ z 05.04.2013 pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa a.s. oznamuje žalovaným, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0329/2013/CE z 28.03.2013 postúpil pohľadávku voči žalovaným na žalobcu, ako postupníka a to v jej sume 2 673,23 Eur s príslušenstvom s tým, aby od okamihu doručenia im tohto oznámenia žalovaní

plnili k rukám postupníka (žalobcu). Podľa priloženej poštovej doručky bolo toto oznámenie doručené žalovanému 24.04.2013.

21. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0329/2013/CE z 28.03.2013 vyplýva, že na jej základe postupca Slovenská sporiteľňa a. s., ako banka odplatne rámcovo postúpila svoje pohľadávky vyšpecifikované v prílohe č. 1 k tejto zmluve, a to postupníkovi - obchodnej spoločnosti Intrum Justitia Slovakia s. r. o., zaoberajúcou sa správou a vymáhaním pohľadávok.

22. Z listu adresovaného pôvodným veriteľom Slovenskou sporiteľňou a s. žalovanej, označeného ako „Výzva“ z 28.01.2009 vyplýva, že pôvodný veriteľ oznamuje žalovanej, že so splácaním dlhu je v omeškani ku dňu 31.12.2008 a to vo výške 192,20 Eur s príslušenstvom a súčasne ju vyzýva, aby tento záväzok uhradila do 10 dní od doručenia tejto výzvy s tým následkom, že ak tak žalovaná neučiní pôvodný veriteľ cit.: „...pristúpi k zvereniu vymáhania predmetnej pohľadávky do mandátnej správy tretej osobe...“ Žalobca dňa 16.02.2017 pripojil k tomuto listu podľa jeho tvrdenia ja doklad o jeho odoslaní žalovanej, avšak z pripojeného listinného dôkazu nevyplýva dátumu podania zásielky na poštovú prepravu.

23. Zo Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., ktoré žalobca predložil okresnému súdu 16.02.2017 vyplýva, že tieto sú v znení ich dodatkov s účinnosťou od 01.11.2010, takže nie je zrejmé aké bolo (bez dodatkov) ich znenie ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, ktorá bola uzavretá 20.10.2004.

24. Z výpisu z obchodného registra vyplýva, že s účinnosťou od 17.02.2018 došlo k zmene obchodného mena žalobcu z pôvodného Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. na Intrum Slovakia s.r.o..

25. Podľa § 470 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predtým nadobudnutia jeho účinnosti.“

26. Podľa § 290 CSP „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

27. Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

28. Podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka účinného v rozhodnom čase, patrila Zmluva o úvere medzi tzv. absolútne obchody, avšak v danom prípade právny vzťah medzi zmluvnými stranami založený dotknutou zmluvou o spotrebiteľskom úvere, bolo vzhľadom na jej spotrebiteľský charakter potrebné posudzovať aj podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré popri ostatných zákonoch o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 634/1992 Zb., resp. č. 250/2007 Z.z.) a zákonoch o spotrebiteľských úveroch (č. 258/2001 Z.z., resp. č. 129/2010 Z.z.) predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa.

29. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.“

30. Podľa § 52 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá

pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.“

31. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

32. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou a.s., t.j. medzi pôvodným veriteľom a žalovanými nepochybne existoval občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom zmluvy o bezúčelovom spotrebiteľskom úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri jej uzatváraní žalovaní ako spotrebiteľia nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti avšak pôvodný veriteľ (predchodca žalobcu) konal ako dodávateľ v rámci svojej podnikateľskej činnosti (banka). Žalobca nepopieral postavenie žalovaných v zmluvnom vzťahu so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako spotrebiteľov, ani spotrebiteľský charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý i prechodu práv a povinností zo zmluvného vzťahu z pôvodného veriteľa na žalobcu.

33. Prv, ako by okresný súd pristúpil k vecnému skúmaniu úverovej zmluvy a tým k skúmaniu danosti a dôvodnosti žalovaného nároku, ktorý mal žalobca nadobudnúť zmluvou o postúpení pohľadávky od banky (t.j. od pôvodného veriteľa), bolo nevyhnutným skúmať otázku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29. 6. 2010). V danom prípade si žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby od zmluvy o postúpení mu pohľadávky pôvodným veriteľom.

34. Podľa § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.“

35. Podľa § 525 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom.“

36. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.“

37. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať

postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

38. V danom prípade, pri posúdení účinnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa (banky) na žalobcu (nebankový subjekt) a teda pri posúdení danosti aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, okresný súd musel v prvom rade zohľadniť jednak špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o úvere na základe ktorej bola vzniknutá pohľadávka predmetom postúpenia a jednak musel zohľadniť aj špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o postúpení pohľadávky. Jednotiacim znakom týchto dvoch vzťahov je, že ich subjektom bola v oboch prípadoch banka, t.j. subjekt ktorý poskytuje úvery na základe bankovej licencie, takže v danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky banky, ktorá mala v úverovom vzťahu voči žalovaným (spotrebiteľom) dominantnejšie postavenie a žalovaní v postavení spotrebiteľov mali v tomto vzťahu postavenie výrazne slabšej strany, ktoré musí byť vyvážené poskytnutím zvýšenej ochrany ich práv aj z hľadiska zvýšenej kontroly splnenia všetkých zákonne deklarovaných predpokladov na postúpenie takejto špecifickej, z nerovného vzťahu vznikajúcej pohľadávky (bankovej pohľadávky) prihliadnúc súčasne aj na to, že banka týmto svojim úkonom (rozumej postúpením pohľadávky) dostala žalovaných (spotrebiteľov) do právneho vzťahu s iným subjektom (rozumej s postupníkom, žalobcom), ktorého výber žalovaní nemali možnosť ovplyvniť, keďže v zmysle Občianskeho zákonníka na postúpenie pohľadávky inému subjektu nie je potrebný súhlas dlžníka (t.j. v danom prípade žalovaných).

39. Majúc na zreteli uvedené okresný súd konštatuje, že pri postúpení bankovej pohľadávky musia byť splnené, nie len všeobecne deklarované pravidlá postúpenia akejkoľvek pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale v záujme ochrany spotrebiteľa musia byť navyše splnené aj osobitné predpoklady dané špecifickosťou tejto pohľadávky poskytovanej len na základe bankovej licencie a to predpoklady stanovené aj zákonom o bankách, upravujúceho tento osobitný druh (bankového) podnikania. Preto okresný súd ex offio skúmal nie len splnenie univerzálnych zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale skúmal aj splnenie osobitných nadstavbových predpokladov na postúpenie „bankovej“ pohľadávky podľa v rozhodnom čase (rozumej v čase postúpenia) účinného § 92 ods. 8 zákona o bankách, tobož ak k postúpeniu pohľadávky bez možnosti zásahu žalovaných (spotrebiteľov) došlo na nebankový subjekt (žalobcu), ktorý, nie je administratívnoprávne kontrolovateľný a postihnuteľný Národnou bankou Slovenskej republiky (ďalej len „národná banka“).

40. Ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej národnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola iba ochrana bankového tajomstva. Pre úplnosť je treba dodať, že s účinnosťou od 01.01.2017 zákonom č. 299/2016 Z.z. zákonodarca pristúpil k ďalšiemu sprísneniu postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, a to k zúženiu okruhu subjektov, na ktoré je možné postúpiť bankovú pohľadávku (napr. splatenie vkladu do základného imania u postupníka najmenej 500 000,- Eur, vylúčenie obchodníkov s oprávnením poskytovať spotrebiteľské úvery do 10 000,- Eur a pod.). Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa.

41. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 6Co 119/2013, sp. zn. 19Co 194/2015, sp. zn. 4Co 145/2014, Okresný súd Trenčín sp. zn. 11C 233/2014, Okresný súd Banská Bystrica sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník sp. zn. 5C 430/2013).

42. Vzhľadom na uvedené okresný súd konštatuje, že pri postúpení pohľadávky pôvodného veriteľa (banky, postupcu), ktorú mal voči žalovaným, na žalobcu (postupníka), boli sice splnené všeobecné formálne právne predpoklady postúpenia pohľadávky stanovené Občianskym zákonníkom (t.j. okresný súd nezistil, že by postúpeniu pohľadávky Slovenskou sporiteľňou a.s. na žalobcu bránila dohoda, ktorá by bola uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovanými), avšak v konaní nebolo žalobcom preukázané, žeby si banka pred postúpením pohľadávky splnila aj zákonnú povinnosť podľa v rozhodnom čase účinného cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý vyžadoval, aby banka pred zamýšľaným postúpením pohľadávky inému subjektu, ktorého výber ako už bolo konštatované spotrebiteľ (klient) nemôže ovplyvniť, dala tento svoj zamýšľaný postup na vedomie spotrebiteľovi (v danom prípade žalovaným) a to písomnou výzvou na plnenie s upozornením, že aj keď napriek tejto výzve bude spotrebiteľ viac ako 90 kalendárnych dní s plnením čo i len časti svojho záväzku voči banke v omeškaní, musí si byť spotrebiteľ vedomý a musí počítať s tým, že banka aj bez jeho súhlasu svoju pohľadávku voči nemu môže postúpiť inému aj nebankovému subjektu, t.j. subjektu voči ktorému už spotrebiteľ nebude požívať ani ochranu v zmysle ochrany svojich citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, vymožiteľnej národnou bankou. Inými slovami povedané, v záujme ochrany slabšej strany vo vzťahu s bankou, t.j. v záujme ochrany spotrebiteľa z hľadiska ochrany aj jeho citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, pred ich sprístupnením tretím osobám nebankového charakteru, ktorých postupy sú z hľadiska nakladania a spracovania s týmito údajmi nekontrolovateľné a nevyhnutné národnou bankou, dal podľa okresného súdu zákonodarca v § 92 ods. 8 zákona o bankách spotrebiteľovi možnosť, rozhodnúť sa, či aj napriek písomnej výzve banky na plnenie podstúpi riziko, aby jeho údaje boli sprístupnené nebankovému subjektu ak po výzve nebude viac ako 90 kalendárnych dní banke plniť a tak aby bolo nakladanie s jeho údajmi nekontrolovateľné národnou bankou alebo spotrebiteľ bude konať s vedomím, že sám svojím konaním, keď ani po takejto výzve banky viac ako 90 kalendárnych dní nebude banke plniť, sa pripravil o ochranu nakladania so svojimi údajmi tvoriacimi predmet bankového tajomstva. Podľa okresného súdu banka nezaslaním predmetnej výzvy spotrebiteľovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nie je oprávnená spotrebiteľa o toto jeho rozhodnutie (v lehote min. 90 kalendárnych dní po zaslaní výzvy, pozn.) pripraviť, resp. tomuto oprávneniu spotrebiteľa korešponduje zákonná povinnosť banky, aby pred zamýšľaným postúpením svojej pohľadávky voči spotrebiteľovi na tretiu osobu (aj nebankového charakteru), takúto výzvu spotrebiteľovi zaslala, aby toto postúpenie pohľadávky bolo účinné aj z hľadiska zákonných požiadaviek zákona o bankách. Písomná výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta (spotrebiteľa), po uplynutí zákonom stanovenej lehoty min. 90 kalendárnych dní. V prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovaným, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu.

43. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu okresný súd tiež konštatuje, že súdna prax sa už odklonila od judikatúry (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 4 Obo 210/01, pozn.), v zmysle ktorej relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky už bez ďalšieho postačuje na založenie aktívnej vecnej legitímácie postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má z takéhoto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Podľa novej judikatúry (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo 14.05.2008 alebo sp. zn. 1 Cdo 76/2007 z 28.01.2009) v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo.

44. Okresný súd v uvedených súvislostiach príkladmo poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 26/2017 z 28.03.2018, v ktorom je uvedené: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O.z)“

45. Obdobne v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 z 24.04.2018 je uvedené: „Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

46. Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.“

47. V danom prípade okresný súd neprisvedčil argumentácii žalobcu, že banka (Slovenská sporiteľňa a. s.) pred postúpením mu pohľadávky, ktorú mala banka voči žalovaným, realizovala voči žalovaným aj kvalifikovanú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorú výzvu žalobca stotožnil s listinou označenou ako „Výzva“ z 28.01.2009, resp. žalobca túto „Výzvu“ z 28.01.2009 považuje za kvalifikovanú výzvu v zmysle požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách. S týmto tvrdením sa okresný súd nestotožňuje, pretože predmetná výzva nebola realizovaná minimálne 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky žalobcovi v zmysle požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách, ku ktorému (rozumej postúpeniu) došlo až 28.03.2013 a navyše čo je podstatné, táto výzva nemá náležitosti zákonnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože v nej nie je uvedená lehota minimálne 90 kal. dní na plnenie pred zamýšľaným postúpením pohľadávky a tiež v nej nie je pre spotrebiteľov (žalovaných) uvedené poučenie, že ak aj napriek tejto výzve nebudú plniť svoj dlh, tak banka túto svoju pohľadávku voči nim bude oprávnená postúpiť inej osobe, hoci aj nebankového charakteru, ktorý subjekt sa tak stane jej vlastníkom. Z obsahu žalobcom predloženej „Výzvy“ z 28.01.2009 totižto vyplýva, že pôvodný veriteľ oznamuje žalovanej, že so splácaním dlhu je v omeškaní a súčasne jej dáva na vedomie, že ak v stanovenej lehote nebude plniť tak pôvodný veriteľ cit.: „...pristúpi k zvereniu vymáhania predmetnej pohľadávky do mandátnej správy tretej osobe...“ Inými slovami, pôvodný veriteľ nedáva poručenie o zamýšľanom postúpení pohľadávky, tak ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale adresáta upovedomuje v podstate o tom, že sám pôvodný veriteľ, na rozdiel od postúpenia pohľadávky, ostane aj naďalej vlastníkom tejto pohľadávky, ale pristúpi k jej vymáhaniu prostredníctvom tretej osoby, ktorá bude mať pohľadávku iba v mandátnej správe, pričom podstata mandátnej správy spočíva v tom, že mandatár pre mandanta na jeho účet niečo za odplatu zariadi (viď napr. § 566 Obchodného zákonníka). Z uvedeného teda vyplýva, že právnym predchodcom žalobcu realizovaná výzva z 28.01.2009 bola realizovaná na úplne inom právnom základe než ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože sa jedná o výzvu na plnenie dlhu s následkom pristúpenia k jeho vymáhaniu a nie s následkom postúpenia pohľadávky inému subjektu, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa okresného súdu žalobca v tomto prípade neprijateľne kumuluje dve rozdielne výzvy s dvoma rôznymi právnymi účinkami na právny status spotrebiteľa (klienta) a tvrdí, že banka pred postúpením mu pohľadávky si splnila povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, avšak nepreukázal, žeby banka skutočne žalovaným zaslala výzvu v zmysle označeného ustanovenia zákona o bankách. Na margo žalobcom predloženej výzvy z 28.01.2009 ešte okresný súd podotýka, že v nej banka jasne a pre spotrebiteľa zrozumiteľným spôsobom nešpecifikovala aká je presná dlžná suma so zaplatením ktorej je spotrebiteľ (v danom prípade žalovaní) v omeškaní (banka nešpecifikovala číselným vyjadrením príslušenstvo) tak, aby si spotrebiteľ s vedomím všetkých pre jeho rozhodnutie potrebných vstupných informácií mohol zvážiť všetky z jeho konania/nekonania (neplnenia) plynúce dôsledky, a to aj tie, na ktoré bol vo výzve upozornený. Navyše žalobca v danom prípade nepreukázal ani doručenie tejto výzvy z 28.01.2009, na ktorú sa argumentačne odvoláva, žalovaným, nehovoriac o tom, že táto výzva bola navyše adresovaná nie obom žalovaným, ale iba žalovanej a navyše žalobca nielenže nepreukázal jej doručenie (predložením doručienky), ale nepreukázal ani len jej doručovanie (t.j. podanie na poštovú prepravu), keďže nepredložil ani podací hárok (žalobca dňa 16.02.2017 pripojil k tomuto listu podľa jeho tvrdenia aj doklad o jeho odoslaní žalovanej, avšak z pripojeného listinného dôkazu nevyplýva dátum podania zásielky na poštovú prepravu). V tomto smere podľa okresného súdu nepostačuje iba tvrdenie, že doručenie sa má za preukázané, keďže nedoručenie listiny žalovaná nerozporovala, pretože žalovaná nemôže rozporovať skutočnosť o ktorej nemá ani vedomosť, t.j. nemôže dokazovať negatívnu skutočnosť (nedoručenie) a je nie len povinnosťou tvrdenia ale aj dôkaznou povinnosťou žalobcu hodnoverne a nespochybniteľne preukázať tvrdené skutočnosti.

48. Inými slovami, žalobca v konaní netvrdil a ani nepredložil žiadnu výzvu Slovenskej sporiteľne a.s. pre žalovaných, ktorou by ich minimálne 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky žalobcovi vyzývala na zaplatenie dlžnej sumy a súčasne by ich upozornil na možnosť postúpenia. Preto sa podľa okresného súdu nepreukázalo platné postúpenie predmetnej pohľadávky na postupníka t.j. na žalobcu, ktorý nie je bankou (napr. Krajský súd v Trnave sp. zn. 24Co/722/2015 z 10.08.2016, Krajský súd v Prešove sp. zn. 19 Co/50/2017 zo 17.08.2017, sp. zn. 7Co/7/2017 z 24.08.2017, sp. zn. 2Co/220/2016 z 30.08.2017, sp. zn. 20Co/124/2016 z 28.09.2017), a tým nebola dodržaná ani lehota 90 kalendárnych dní, ktorá je určená pre klienta na plnenie svojho dlhu, čím môže docieľiť nepostúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Je nutné podotknúť, že ak neboli splnené uvedené podmienky, je irelevantné s akou sumou boli žalovaní v omeškaní, ak nebolo preukázané vyhotovenie ani doručenie im tejto výzvy a tiež zákonná lehota za účelom možnosti splnenia dlhu pred jeho postúpením.

49. Okresný súd nespochybňuje právo banky (Slovenská sporiteľňa a.s.) zbaviť sa rizikovej pohľadávky hoci aj jej postúpením na iný subjekt, ktorý nemusí byť ani bankou, avšak súčasne je tohto názoru, že je treba chrániť v tomto vzťahu s bankou aj slabšie postavenie klienta (spotrebiteľa), ktorému zasa nemožno brániť aby sa rozhodol či s rizikom neplnenia svojho záväzku voči banke budú prístupné aj jeho citlivé údaje tvoriace bankové tajomstvo inému nebankovému subjektu, resp. má právo minimálne byť si vedomý takéhoto postupu banky v prípade, že banke nebude plniť. Slovenská sporiteľňa a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu voči žalovaným na žalobcu len po tom, ak bol klient napriek jej písomnej výzve, ktorá by bola doručená nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu klienta. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli, bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť bol povinný okresný súd v konaní ex offio aj bez námietky žalovaných prihliadnuť (napr. Krajský súd v Trnave sp.zn. 26Co/445/2015 z 19.04.2016).

50. Okresný súd sa nestotožňuje s názorom, že z nesplnenia podmienok definovaných v § 92 ods. 8 zákona o bankách nemôže vyvodzovať závery o platnosti, resp. neplatnosti posudzovaného postúpenia. Podľa názoru okresného súdu, tak ako už bol uviedol (aj vzhľadom na citovanú judikatúru, pozn.) ide totiž o lex specialis upravujúci postup pri postupovaní bankovej pohľadávky. Nemôžu byť pochybnosti v tom, že obmedzenia banky vyplývajúce z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách treba považovať za imanentnú súčasť ústavného práva či už fyzickej osoby alebo právnickej osoby na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva (čl. 19 ods. 3 Ústavy SR) v tomto prípade údajov o jeho majetkových pomeroch. Odovzdanie údajov o poskytnutom úvere a jeho podmienkach bankou tretej osobe bez splnenia podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách je tak treba považovať za neoprávnené zverejnenie údajov o osobe dlžníka vrátane údajov o jeho majetkových pomeroch. Bez významu v tejto súvislosti totiž nie je skutočnosť, že poskytovateľ úveru, v tomto prípade banka, je v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti spotrebiteľa o poskytnutie úveru, povinný zo zákona o spotrebiteľských úveroch zisťovať schopnosti žiadateľa o úver, úver splácať a nesporne v rámci toho zisťovať aj jeho najmä rodinné a majetkové pomery, pričom tieto údaje tvoria obsah dokumentácie o záväzkovom vzťahu ktorú, ako to výslovne vyplýva z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, je banka povinná pri postúpení pohľadávky, odovzdať postupníkovi. Vzhľadom na uvedené tak nemôžu byť pochybnosti o tom, že podmienky postúpenia pohľadávky bankou tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, treba považovať za zákonom stanovené podmienky, ktoré musia byť naplnené pre možnosť banky svoju pohľadávku z úveru postúpiť na inú osobu. Bez ich splnenia je postup banky v rozpore s týmto zákonným ustanovením, teda odporuje zákonu, v dôsledku čoho zmluva o postúpení pohľadávky, ktorú by banka bez súhlasu dlžníka, napriek tomu s treťou osobou uzavrela, je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 19 Co/50/2017, sp. zn. 7Co/7/2017, sp. zn. 2Co/220/2016, sp. zn. 20Co/124/2016).

51. Okrem uvedeného, podľa okresného súdu, ďalším dôvodom, ktorý svedčí o nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu z dôvodu neplatnosti postúpenia pohľadávky, je skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal, žeby v prípade žalovanej pohľadávky došlo k jej zosplatneniu jeho právnym predchodcom (bankou), aj keď žalobca bol na túto skutočnosť upozornený aj vo výzve okresného súdu z 03.04.2018, pričom, ako už bolo uvedené, k postúpeniu je spôsobilá len už splatná pohľadávka. Na úkon zosplatnenia je oprávnená jedine banka, ak by tomu tak nebolo, tak spotrebiteľa vstupujúci pôvodne do

právneho vzťahu s bankou by sa ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom, čím by nastal rozpor s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so Smernicou o nekalých obchodných praktikách (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014).

52. Ak by k postúpeniu pohľadávky došlo skôr, ako k jej zosplatneniu, t.j. ak by v čase postúpenia postupovaná pohľadávka nebola v celosti splatná jednalo by sa o rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách a postúpenie pohľadávky by nebolo možné považovať za platné. Postúpenie nesplatenj pohľadávky banky by malo za následok neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to zákonom o bankách, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 6 Co/104/2018).

53. Okresný súd v súvislosti s problematikou postúpenia nespplateného úveru poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 203/2015, ktoré sa týka postupovania pohľadávok právneho predchodcu žalobcu (postupcu v predmetnom konaní), na odklon od ktorého nevidí dôvod a v plnom rozsahu sa s jeho závermi stotožňuje cit.: „Predmetný splátkový úver vo výške 29.000,- Sk (962,62 eur) poskytla žalovanej Slovenská sporiteľňa, a. s. na základe zmluvy z 28. 8. 2006. V zmysle tejto zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa 20. 8. 2011. Pohľadávku z tohto úveru Slovenská sporiteľňa, a. s. postúpila Advokátskej kancelárii Havel & Holásek, spol. s r. o. (právny zástupca žalobcu) zmluvou o postúpení pohľadávok z 21. 10. 2010. Z Čl. 7.6 bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a. s., v prípade porušenia zmluvnej povinnosti zo strany dlžníka bola Slovenská sporiteľňa, a. s., oprávnená okrem iného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť. Slovenská sporiteľňa, a. s., nevyužila ani jednu z týchto možností a pohľadávku teda postúpila spomenutej spoločnosti bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. bez toho, aby zmluvný vzťah zanikol výpoveďou zmluvy o úvere alebo odstúpením od nej. Táto skutočnosť je zrejماً z toho, že až žalobca (po tom, ako mu pohľadávku postúpila spoločnosť Havel & Holásek, spol. s r. o.) vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a to listom zo 4. 7. 2011 (č. 1. 13). Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou zmluvy o úvere, resp. odstúpením od nej, nie je možné urobiť záver o tom, že by úver s úrokmi z neho vo výške 18,60 % ročne bol splatný. Splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaná v omeškaní. Z ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. (zákon o bankách) vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a. s., postúpila zmluvou z 21. 10. 2010 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu Advokátskej kancelárii Havel & Holásek, spol. s r. o., postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), Slovenská sporiteľňa, a. s., nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 21. 10. 2010 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Obč. zák. Vzhľadom na to v súlade so zásadou, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má, je neplatnou aj zmluva z 1. 12. 2010, ktorou Advokátska kancelária Havel & Holásek, spol. s r. o., postúpila predmetnú pohľadávku žalobcovi. Žalobcovi preto v spore chýba aktívna vecná legitímácia. Odvolací súd poukazuje tiež na to, že žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže vo vlastnej rézii ani spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru. Vzhľadom na to žalobca zrejme nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru.“

54. Vzhľadom na uvedené dôvody, keď žalobca ani po výzve okresného súdu nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, t.j. nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého odvodzuje žalobou uplatnený nárok, okresný súd žalobu zamietol. Vzhľadom na tento právny záver bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími námietkami a argumentmi žalobcu, ktorými preukazoval oprávnenosť ním uplatneného nároku.

55. Okresný súd nad rámec poukazuje, že pri vecnom preskúmaní úverovej zmluvy, ktorá je právnym základom žalobcom uplatneného nároku, by bolo možné úver poskytnutý žalovaným považovať aj za bezúročný a bez poplatkov, ktorou sankciou v čase uzavretia úverovej zmluvy (20.10.2004) účinný zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionoval síce iba jej (rozumej úverovej zmluvy) nedostatok spočívajúci v

neuvezení ročnej percentuálnej miery nákladov [(RPMN), vid' § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase] a ktorý údaj sa síce v dotknutej úverovej zmluve nachádza, avšak bez uvedenia jeho výpočtu. V tomto smere totižto podľa okresného súdu, aj keď zákonodarca v § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase, explicitne neuvádza ako jednu z náležitostí úverovej zmluvy aj uvedenie spôsobu výpočtu RPMN, avšak jednako vzhľadom na návestie § 4 ods. 2 označeného zákona, v ktorom je uvedené slovo „najmä“, z ktorého je zrejmé, že v tomto ustanovení uvedený výpočet náležitostí úverovej zmluvy je len demonštratívny (nie konečný) a jednako vzhľadom na to, že § 2 písm. d) tohto zákona odkazuje na výpočtový vzorec RPMN v prílohe tohto zákona, ktorý tak nie je iba samoučelný, možno mať za to, že na základe analógie iuris v okolnostiach veci nie len neuvedenie RPMN, ale aj neuvedenie jej výpočtu pre spotrebiteľa zrozumiteľným spôsobom v úverovej zmluve, môže mať za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Okrem toho v danom prípade úverová zmluva nemá ani náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase a to rozpis splátok na istinu, úroky a iných poplatkov. V súvislosti s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru okresný súd podotýka, že žalovaným bol poskytnutý úver v sume 3 319,39 Eur a žalovaní do podania žaloby splatili už sumu 3 913,34 Eur, t.j. žalovaní už im poskytnutú istinu úveru zaplatili.

56. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

57. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

58. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

59. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 C.s.p., keďže žalovaní boli v predmetnom konaní úspešní okresný súd im priznal voči v konaní neúspešnému žalobcovi 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. O samotnej výške trov konania okresný súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

60. Okresný súd priznal nárok na náhradu trov konania Združeniu - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, ktoré síce z konania vystúpilo (16.10.2015) avšak tomuto bývalému vedľajšiemu účastníkovi vznikli za obdobie do 01.07.2016, kedy nadobudol účinnosť CSP, trovy konania, pretože sa vo veci vecne vyjadril (18.08.2014) a bol zastúpený advokátom, vedľajší účastník si teda plnil svoje povinnosti na úseku ochrany práv spotrebiteľa.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súď späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.